

Roden even wereldtoneel voor bijzondere strandbeesten

RODEN – Er zijn van die middagen waarop een dorp even stilstaat. Waarin de tijd niet tikt, maar lijkt te zweven. Zaterdag 25 april was zo'n dag. Niet vanwege haast of drukte, maar vanwege iets wat je zelden ziet en nog minder vaak begrijpt.

Daar, op het Julianaplein, verschijnt hij. Theo Jansen. Geen entree met bombarie, maar met iets dat alle aandacht naar zich toe trekt. Een strandbeest. Licht, fragiel bijna. Maar tegelijk onmiskenbaar aanwezig. Het beweegt. Niet omdat iemand het duwt. Maar omdat het wil bewegen.

Mensen kijken. Stil. Verwonderd.

Burgemeester Klaas Smid staat erbij, ziet hoe Roden zich verzamelt rond iets wat geen machine meer is, maar ook nog geen dier. Iets daartussenin. Iets dat leeft op wind en verbeelding.

Dan komt de verplaatsing. Van buiten naar binnen. Naar Op de Helte. Een kerk die voor even geen kerk is, maar een podium. Groot genoeg voor een idee dat al dertig jaar groeit.

Daar begint het echte spel.

Jansen vertelt. Over buizen, over tie-wraps, over vallen en opstaan. Over een droom die nooit af is. Zijn woorden zijn

droog, soms bijna achteloos. Maar wie luistert, hoort meer. Het verhaal van iemand die iets maakt wat nog niet bestond.

En dan, muziek.

Sofia Vasheruk laat de eerste klanken vallen. Zacht. Dan voller. Dan meeslepend. Naast haar schuift Andrey Nesterenko aan. Vier handen, één gedachte. De toetsen worden geen instrument meer, maar een verlengstuk van wat daar op het podium staat.

Er hangt iets in de lucht. Misschien is het de geest van Sergei Rachmaninoff. Misschien is het gewoon concentratie. Of verwachting.

Beeld en geluid grijpen in elkaar. Het strandbeest beweegt niet alleen meer door wind, maar ook door klank. Alsof het luistert. Alsof het reageert.

Het publiek zit stil. Op het puntje van de stoel. Zoals bij een moment waarvan je weet: dit komt niet terug.

En ergens, achter de schermen van dit alles, staat Marianne Wiersema. De bedenker. De verbinder. Zij zag het al voordat het bestond. Een ingeving, zegt ze. Een gevoel dat niet te negeren viel.

En zo kwam het samen.

Een kunstenaar met een droom.

Twee pianisten met een klank.

Een dorp dat kijkt.

Roden kreeg geen voorstelling.

Roden kreeg een ervaring.

En toen het voorbij was, bleef er even stilte hangen.

Die zeldzame stilte... waarin je weet dat je zojuist iets hebt gezien dat niet uit te leggen is. Alleen te voelen.

Tekst en foto's Thea Keverkamp

DitisRoden.nl